

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 86/2016
17.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Горана Чавлине и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.В. и др, због кривичног дела отмице из члана 134. став 3. у вези става 1. и чланом 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених А.В. и С.М. – адвоката Д.С. и браниоца окривљеног М.Р. – адвоката З.И., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К бр. 33/14 од 01.09.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6 Кж1 бр. 1118/15 од 25.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 17. фебруара 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених А.В. и С.М. – адвоката Д.С. и браниоца окривљеног М.Р. – адвоката З.И., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К бр. 33/14 од 01.09.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6 Кж1 бр. 1118/15 од 25.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К бр. 33/14 од 01.09.2015. године окривљени А.В., М.Р. и С.М., су поред осталих окривљених, оглашени кривим због извршења кривичног дела отмице у саизвршилаштву из члана 134. став 3. у вези става 1. и члана 33. КЗ, за које дело су осуђени, и то: окривљени А.В. на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, а окривљени М.Р. и С.М. на казне затвора у трајању од по три године, у које казне је окривљенима урачунато време проведено у притвору од 27.05.2014. године до 03.07.2014. године.

Истом пресудом, окривљени А.В., М.Р. и С.М. обавезани су да суду плате на име паушала износе од по 16.000,00 динара, а заједно са окривљенима Д.П. и Ж.П. да оштећеној на име трошкова кривичног поступка плате износ од 136.900,00 динара, и суду на име трошкова кривичног поступка износ од

149.153,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 6 Кж1 бр. 1118/15 од 25.11.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног А.В. – адвоката Д.С., пресуда Вишег суда у Прокупљу К бр. 33/14 од 01.09.2015. године преиначена је у погледу одлуке о казни у односу на окривљеног А.В. тако што је окривљени због кривичног дела отмице из члана 134. став 3. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2014. године до 03.07.2014. године, док су у осталом делу заједничка жалба бранилаца окривљеног А.В. и окривљеног С.М., жалбе Вишег јавног тужиоца у Прокупљу, браниоца окривљеног М.Р. – адвоката З.И. и окривљеног Д.П., у целини, одбијене као неосноване и побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена, док је жалба окривљеног Ж.П. одбачена као неблаговремена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљених А.В. и С.М. – адвокат Д.С., због повреде закона, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у односу на окривљене А.В. и С.М. и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновни поступак и одлуку, пред потпуно измењеним већем, уз истовремени захтев да сходно одредби члана 488. ЗКП бранилац окривљених буде обавештен о датуму одржавања седнице већа;

- бранилац окривљеног М.Р. – адвокат З.И., због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (који погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), с тим што из образложења произилази да је захтев у суштини поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде у односу на окривљеног М.Р. тако што ће га ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о казни у односу овог окривљеног, или да обе пресуде укине и предмет врати првостепенем суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изложеним у захтевима, нашао:

Захтеви су неосновани.

Неосновано се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених указује да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и с тим у вези истиче да се у радњама окривљених А.В., С.М. и М.Р. не стичу битни елементи кривичног дела отмице из члана 134. став 3. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ, већ елементи кривичног дела неповредивости стана из члана 139. став 1. КЗ (бранилац окривљених А.В. и С.М. – адвокат Д.С.), односно битни елементи кривичног дела неповредивости стана из члана 139. став 1. КЗ и кривичног дела противправног лишења слободе из члана 132. став 1. КЗ (бранилац окривљеног М.Р. – адвокат З.И.).

Указујући на повреду закона у захтеву браниоца окривљених А.В. и С.М. истиче се да окривљени критичном приликом нису употребили никакву силу, нити озбиљну претњу према малолетној оштећеној А.Ц., нити су насилно ушли у кућу, већ да су управо и дошли на позив малолетне оштећене која је добровољно отишла са њима, а у захтеву браниоца окривљеног М.Р. да критичном приликом није била примењена сила у односу на малолетну оштећену и чланове њене породице, да окривљени нису употребљавали било какво оруђе нити оружје те да је малолетна оштећена са окривљеним А.В. кренула добровољно, да се није опирала приликом одласка из куће, нити се опирала уласку у возило, а ни касније, те да се према томе не може говорити о примени силе и претње, а из којих разлога се према ставовима оба браниоца у радњама окривљених не стичу битни елементи предметног кривичног дела.

Супротно изложеним наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, Врховни касациони суд налази да су радње окривљених А.В., С.М. и М.Р. правилно квалификоване као кривично дело отмице из члана 134. став 3. у вези става 1. и члана 33. КЗ, због којег кривичног дела су правноснажном пресудом и оглашени кривим.

Наиме, према изреци првостепене пресуде, окривљени А.В., М.Р. и С.М. су дана 26.05.2014. године, у временском интервалу од 22,00 до 23,00 часова, заједно са окривљенима Н.Н. и М.М., у саизвршилаштву, силом и претњом отели малолетну оштећену А.Ц. у намери да малолетна оштећена заснује ванбрачну заједницу са окривљеним А.В., на тај начин што су насилно ушли у породичну кућу оштећене малолетне, обијајући улазна врата која су била закључана, при чему је окривљени А.В. у кућу ушао са крвавим рукама и ножем са крвавим сечивом, окривљени М.М. са ножем у рукама, а окривљени Н.Н. са секирицом за сечење бурека, те је по уласку у кућу окривљени А.В. упутио претњу мајци малолетне оштећене да ће убити себе и А. и да ће бацити бомбу на кућу уколико буде звала полицију, након чега је наредио окривљенима М.М. и Н.Н. да из куће изведу малолетну оштећену А.Ц. и сместе је у путничко моторно возило које су испред капије у међувремену довели окривљени М.Р. и С.М., а што су они и учинили.

Како, дакле, из изреке првостепене пресуде јасно произилази да су окривљени критичном приликом уз употребу силе и претње из породичне куће

одвели малолетну оштећену А.Ц. у намери да заснује вамбрачну заједницу са окривљеним А.В., то су наводи захтева бранилаца окривљених А.В., С.М. и М.Р., којима се указује да се у њиховим радњама не стичу битни елементи кривичног дела отмице у саизвршилаштву из члана 134. став 3. у вези става 1. и члана 33. КЗ, због којих су оглашени кривим, већ битни елементи кривичног дела нарушавања неповредивости стана из члана 139. став 1. КЗ, односно кривичног дела противправног лишења слободе из члана 132. став 1. КЗ, оцењени неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одбио као неосноване захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених А.В., С.М. и М.Р.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.